INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

A fost odată o echipă...

Voinescu — Bone, C. Simionescu, Cioboată — Cojereanu, Florescu — Sîrbu, Nicuşor, V. Neagu, Copil I, Bădeanţu.

Această echipă, „naţionala" noastră de juniori, a jucat în ziua de 23 octombrie 1948, la Bucureşti, cu Selecţionata de juniori a Ungariei. Rezultatul : **5—0 pentru România !**

Invitatul „Interviului săptămînii" este stoperul echipei din 1948, astăzi lector la I.E.F.S.

CORNEL SIMIONESCU a jucat în echipa de prima divizie R.A.T.A. — Tg. Mureş, a continuat la Dinamo, la Rapid şi, în cele din urmă, la „U" Cluj. O gravă accidentare a făcut ca el să-şi încheie cariera prematur, după numai trei jocuri în echipa clujeană.

C. Simionescu, **fotbalistul, antrenorul şi lectorul,** va fi supus unui „foc concentric" şi va fi invitat să răspundă de pe poziţiile triplei sale ipostaze.

— Aţi urmărit, recent, examenele de promovare ale antrenorilor noştri. Care vă sînt impresiile ?

— O ediţie mai bună decît cele precedente. Se remarcă din nou eforturile antrenorilor în direcţia pregătirii teoretice. Cei mai buni dintre ei au, cred eu, o pregătire teoretică superioară multor antrenori străini foarte bine cotaţi. Acest lucru nu mă surprinde, de altfel. Elevul român ştie mult mai bine decît cel francez unde curge Padul, de exemplu. Mai mult decît atît, şcolarul român ştie despre Loire mult mai multe amănunte decît ştie şcolarul francez despre Mureş.

— Această bună apreciere a ediţiei 1974 este valabilă pentru întregul corp de antrenori ?

— Nu. Grupul antrenorilor noştri de valoare este destul de restins. Iată, de pildă, cred că o jumătate dintre antrenorii principali ai primei divizii naţionale nu au (de cele mai multe ori) experienţa necesară — iar pe alocuri, nici competenţa. Aş spune chiar că la Divizia B poţi întîlni deseori oameni mult mai potriviţi pentru echipele pe care le antrenează. Cauza ar fi modestia şi derivatul ei, bunul simţ. Dar pentru că vorbim de antrenori, să nu uităm că cei mai buni patru antrenori ai noştri — Covaci, N. Dumitrescu, Traian Ionescu şi Gică Popescu — nu activează, dintr-un motiv sau altul, iar acest lucru îmi îndreaptă gîndul spre o altă problemă a fotbalului nostru, mai importantă chiar decît problema nivelului tehnic al antrenorilor : mă refer la marea problemă a conducătorilor de cluburi.

— E, într-adevăr, un punct nevralgic.

— Nevralgic e puţin spus. În fotbalul nostru nu există nici o formă pentru calificarea conducătorilor de club. De cele mai multe ori, conducerea necalificată compromite munca antrenorilor şi a jucătorilor. Veţi spune că, în străinătate, conducătorii de club nu urmează nici ei şcoli speciale. De acord. Numai că există o diferenţă. În străinătate, de cele mai multe ori, conducătorul de club este „omul cu banii". La noi, în schimb, se întîmplă deseori ca un conducător de club să ajungă în acest post de mare răspundere numai pentru că „e mort după fotbal". Să recunoaştem că acest criteriu nu este valabil într-un sport care capătă tot mai mult formele unei întreprinderi industriale.

— Care ar fi soluţia?

— Soluţia ar fi tot pregătirea unor jucători de prestigiu pentru aceste posturi. Faptul că unele rezultate n-au fost strălucite e lipsit de importanţă. Pînă acum, selecţia s-a făcut la întîmplare. Şi mai e ceva. Acest post atît de hotărîtor are o încadrare care trădează de fapt superficialitatea noastră atunci cînd ne gîndim la rolul unei munci de conducere în fotbal. Dacă v-aş spune, de pildă, că pentru postul de conducător al unui club e nevoie doar de studii medii, din care derivă şi încadrarea materială corespunzătoare, cred că am spus totul, şi cred că am reuşit să arăt, prin asta, motivul pentru care unii dintre foştii jucători, foarte talentaţi pentru un post de conducător de club, preferă o altă profesie.

● GRUPUL ANTRENORILOR NOŞTRI ESTE DESTUL DE RESTRÎNS

● CONDUCĂTORUL DE CLUB ESTE UNA DIN MARILE CHEI ALE FOTBALULUI NOSTRU

● DIN PĂCATE, UN OM CARE A DAT ODATĂ CU PICIORUL ÎN MINGE, POATE DEVENI ANTRENOR

● ANTRENORII PRACTICIENI AU O RIVALITATE ARTIFICIALĂ CU I.E.F.S.-UL

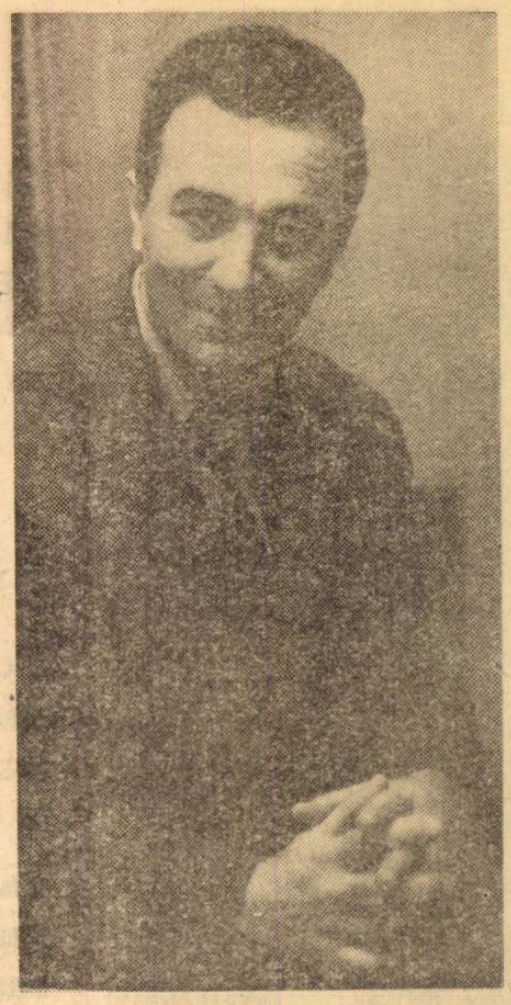

CORNEL SIMIONESCU

„FOTBALUL E O NĂLUCĂ ÎN URMĂRIREA CĂREIA TREBUIE SĂ-ŢI ÎNCORDEZI TOATE PUTERILE"

Aş putea da multe exemple, dar m-aş limita la Dragomir, fost jucător la Progresul, Dinamo şi Ştiinţa, pe care-l consider un excelent conducător de club în perspectivă, dar care a preferat, în mod firesc, un post de inspector în Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului.

— Să revenim la antrenori. Sînteţi mulţumit de felul în care se selecţionează oamenii pentru această profesiune atît de dificilă ?

— Nu întotdeauna. Există în sistemul nostru de selecţie largi porţi de pătrundere pentru oameni nu prea legaţi de fotbal. Iată, de pildă, un absolvent al facultăţii de filologie, care obţine de la judeţ o adeverinţă că a jucat fotbal, se prezintă la examenul de admitere pentru profesiunea de antrenor. El are de scris o teză, în care e avantajat faţă de un fotbalist. Oralul presupune, de asemenea, unele generalităţi în care... retorul e de asemenea avantajat. La examenul practic se pune accentul în general pe aspectul metodic al practicii, adică pe lucrul cu un grup de jucători. Şi chiar dacă examenul practic cere un joc de vreo 20 de minute, în cadrul unei echipe formate ad-hoc, titularul poate obţine pînă la urmă un 5, pentru că „toţi am jucat fotbal, şi ştim să dăm măcar o dată cu piciorul în minge", ceea ce ar corespunde şi „atributelor" fotbalului modern, în care „un jucător adevărat trebuie să ţină mingea doar vreo 20—30 de secunde pe parcursul a 20—30 de minute".

— Pentru că vorbim în principal de antrenori, să abordăm o problemă mai delicată. Se vorbeşte deseori despre rivalitatea care ar exista între antrenorii practicieni şi antrenorii absolvenţi ai I.E.F.S.

— Cunoaşe această „rivalitate". Dintr-un punct de vedere, ea este aproape firească. Antrenorul practician va exploata întotdeauna situaţia lui de fost jucător mare, căutînd să-i „retrogradeze" astfel pe foştii jucători anonimi, ajunşi absolvenţi ai I.E.F.S. Pe de altă parte, jucătorii anonimi, absolvenţi ai I.E.F.S., nu se vor abţine nici ei de la ironizarea bagajului teoretic deseori insuficient al antrenorilor practicieni. Acesta este aspectul omenesc al lucrurilor. Dacă vrem, însă, să ajungem la substanţă, trebuie să judecăm ceva mai altfel. Fără îndoială, e foarte frumos ca un fost mare fotbalist să dorească să fie şi un mare antrenor, pornind în mod obligatoriu de la convingerea că meseria de antrenor este absolut nouă faţă de, hai să zicem, „meseria" de jucător. Din păcate, un fost mare jucător este de foarte multe ori convins că fotbalul începe şi se sfîrşeşte cu el, ceea ce creează — deseori — un mare handicap în activitatea foştilor glorii ale fotbalului. Există, pe de altă parte, categoria nejucătorilor, deveniţi antrenori. În cazul lor, lucrurile stau şi mai rău. Ei vor fi întotdeauna vulnerabili în faţa tinerelor vedete pe care le conduc, ca să nu mai vorbim de faptul că un nejucător nu poate pricepe aproape nimic din marile taine ale fotbalului. În sfîrşit, există categoria unor foşti jucători de valoare medie, care n-au putut ajunge o mare vedetă, dintr-un motiv sau altul. De cele mai multe ori, aceşti oameni, bineînţeles dacă au o calitate umană, se străduiesc din răsputeri să-şi compenseze viaţa de fotbalişti neîmpliniţi, dăruindu-se total meseriei. Am să dau doar două exemple. Costică Cernăianu şi Ion Ionescu, antrenorul „Politehnicii" Timişoara, sînt doi antrenori foarte buni. Marele public are impresia că ei provin din rîndul nejucătorilor. Eroare ! Cernăianu a fost un fotbalist de talent, iar Ion Ionescu a fost un junior de clasă internaţională, în tabăra de la Bistriţa, un viitor jucător de valoare, care şi-a rupt cariera dintr-un motiv independent de fotbal. Aceşti doi antrenori sînt exemplele cele mai caracteristice pentru potenţialul lor profesional crescut din dorinţa de a-şi lua revanşa pentru perioada nerealizată pe gazon. Cînd vorbim despre antrenori, despre biografia lor sportivă, este bine să cîntărim lucrurile cu seriozitate.

— Asadar, o tratare serioasă a fiecărui caz în parte...

— Serioasă şi mai largă. Iată, de pildă, ca să pun capăt acestei dileme (în discuţia noastră, bineînţeles), aş spune că marele antrenor practician care a fost Emerich Vogl ar fi putut să fie titularul unei catedre de jocuri în cadrul I.E.F.S. ca să nu mai vorbesc despre rolul lui în cadrul specializării fotbal. În schimb, dînd exemplul Cernăianu şi Ionescu, vreau să refac prestigiul tuturor celor avizi de perfecţionare. La urma urmei, fotbalul e o nălucă în urmărirea căreia trebuie să-ţi încordezi toate puterile.

— Să mai punem o întrebare fostului jucător şi lectorului. Care credeţi că este stilul de joc cel mai adecvat fotbaliştilor români ?

— Stilul combinativ, fără îndoială. Stilul bazat pe lansări sau pe angajare fizică cu orice preţ este neconvenabil fotbaliştilor noştri. Un experimentat antrenor al nostru spunea că, din păcate, fotbaliştii români pot aplica cel mai bine sistemul fără sistem. El făcea această menţiune amintind că există o mare discrepanţă între calităţile naturale ale fotbaliştilor noştri şi mentalitatea lor, care anulează multe din aceste calităţi. Mai spunea că prin calităţile noastre ar fi logic să ajungem la o îmbinare a stilului brazilian cu cel italian. Pe de altă parte, însă, mentalitatea invită mereu la sistemul fără sistem, care exclude încorsetările.

— Credeţi că asta-i o fatalitate ?

— Nu. Dar pentru a nu fi o fatalitate, care ne urmăreşte, din păcate, de vreo... 60 de ani, ar trebui să se opereze radical la toate treptele, începînd în primul rînd cu conducătorul de club, pentrU că el să aibă posibilitatea să influenţeze asupra acestei mentalităţi...

Ioan CHIRILĂ

DIALOG CU CITITORII

Gheorghe Rostaş (Timişoara) : UN OCHI VERSAT, O MINTE PRICEPUTĂ....

● Echipa C.F.R. Timişoara, fostă divizionară A, se află, în prezent, într-o situaţie dezolantă. Din lotul de azi al C.F.R.-ului — în care se află cîţiva jucători cu experienţa multor partide dificile (Hergan, Chimiuc, Gorduna, Panici, Dima, Bodrojan), alături de care îşi desfăşoară activitatea mai tinerii şi talentaţii Brîndescu, Erdei, Volaru I, Cotec, Nestorovici II, Dosan, Bors etc. — un ochi versat şi o minte pricepută ar putea construi o formaţie puternică, de prima jumătate a clasamentului seriei...

— Indiscutabil.

● Eu unul nu mă îndoiesc nici un moment că un Dumitrescu III, un Bazil Marian sau Ştefan Onisie ar realiza din C.F.R., într-un timp relativ scurt, o echipă care să bată din nou la poarta primei noastre divizii. N-ar fi rău să interveniţi şi dv. pe lîngă aceşti tehnicieni, în sensul celor arătate de mine...

Nu intră în atribuţiile redacţiei... angajarea de antrenori la o echipă sau alta ! Soarta C.F.R.-ului timişorean se află în mîinile conducerii asociaţiei şi numai ale asociaţiei respective din oraşul dv.

Dumitru Pungaru (Poarta Albă — Constanţa) : GOLGETERI LA C.C.A. ŞI STEAUA.

● Revista FOTBAL, pe care reuşesc foarte greu să mi-o procur, a publicat, nu de mult, o pagină, deosebit de interesantă, dedicată golgeterilor campionatului nostru de-a lungul anilor. Aş vrea să-mi spuneţi care din cei 25 de jucători ce figurează în „top"-ul eficacităţii au jucat la echipa bucureşteană Steaua. Eu ştiu că doar Constantin (149 de goluri) şi Fl. Voinea (109)...

— La care va trebui să mai adăugaţi alte trei nume : Bădeanţu (99), Petschovschi (88) şi Ion Alexandrescu (95 de goluri marcate). Alexandru Bădeanţu a mai jucat şi la C.F.R. Timişoara, iar Iosif Petschovschi, la U.T.A.

Ana D., Pusa G. (Petroşani) : JIUL, CUPA ŞI GOLUL LUI NIŢU.

● Sîntem două prietene bune, ne leagă mult şi o pasiune comună — fotbalul. Urmărim cu atenţie meciurile Jiului nostru care, în prima etapă, ne-a produs o mare decepţie, la Craiova. Tristeţea înfrîngerii va trece însă şi, sîntem sigure, echipa noastră va obţine şi succese. Ce vrem să te întrebăm, dragă redacţie. Întîi : dacă Jiul va cîştiga anul acesta Cupa României ? Doi : dacă fotografia apărută pe coperta revistei FOTBAL nr. 405 este din meciul Sportul studenţesc — Jiul, disputat, în toamnă, la Bucureşti ?

1. Greu de spus dacă Libardi, Multescu, Roznai et. comp. vor cîştiga Cupa României. Jiul are desigur, şansele ei. Ca oricare din cele opt rămase în cursă. Şi cum nu de mult (1972) a mai ajuns pînă în finală, nu-i deloc exclus ca de astă dată „cursul" Jiului să se oprească în... braţele Cupei. 2. Portarul din fotografie e Suciu, iar golul a fost marcat de Niţu, în min. 30 ai meciului amintit de dv.

Gheorghe Adam (Simeria) : DESPRE FOTOGRAFII ŞI FANIOANE...

● Încerc să-mi completez o colecţie de fanioane şi insigne şi cum am toate adresele cluburilor de A, le-am trimis cîte o scrisoare, rugîndu-i să-mi expedieze, contra cost bineînţeles, obiectele solicitate. Nici măcar n-am primit răspuns...

— Eram siguri. Ar fi fost de mirare să vi se răspundă. Nu mai vorbim de fanioane şi insigne. Este foarte, foarte greu de intrat în posesia lor. Poate că, totuşi, în acest an se vor schimba în vreun fel lucrurile şi vor apărea, alături de pozele unor artişti străini, şi fotografiile fotbaliştilor preferaţi ai publicului. Poate că în 1974, suporterii echipelor vor primi drept „cadouri" mult căutatele insigne şi fanioane. Dar, pentru toate acestea, cluburile noastre trebuie neapărat să dea dovadă de iniţiative. E vorba doar de interesul lor.

● PE SCURT ●

● Livia Păduraru (Dumbrăveni — Sibiu) : Iată adresa echipei Steaua : Calea Plevnei nr. 114, Bucureşti.

● Marius Motifică (Satu Mare) : Televiziunea — nu noi — hotărăşte ce meciuri internaţionale transmite pe micul ecran. Aşa că, dialogaţi cu ea.

● Liviu Stancu (Gîlgamă — Argeş) : Valentin Stănescu nu l-a... uitat de tot pe Neagu. Aşteaptă numai ca atacantul de la Rapid să-şi revină la forma din meciurile cu Ungaria.

● Manole Buzea (Piteşti) : Stadionul Petrolul din Ploieşti are o capacitate maximă de 17 000 de locuri.